

Frågor och svar

Inne på krogen Himmelen stod svarta glasbord med tillhörande stolar av stål i rader längst väggarna. Det var nästan helt tomt där inne och det enda ljud som hördes var musiken. På det tomma dansgolvet rörde han sig i långsam dans. Kanske var det den vackraste man hon någonsin sett. Håret var inte gyllene eller ljust som man alltid hört, utan mörkt brunt med toner av rött. Håret fångade upp det vita och röda ljuset från disco lamporna och fik det att skimra som eld. Han bar en vit kostym och dansade med sig själv, långsamt, vaggande, erotiskt till Lili Lindfors ”du är den ende”. En stund betraktade hon honom under tystnad, men såg snart att han smålog för sig själv som om han var mycket medveten om hennes studerande blickar. Rörelserna hejdades, huvudet höjdes och mötte hennes blick. I samma ögonblick tystnade musiken. Under något hisnade ögonblick studerade han henne.

”Det är du som är hon eller hur?”

Så länge hade hon sökt honom. Så många hade hon frågat och nu när hon äntligen hade funnit honom, var det som om orden inte ville komma. Vågor av både rädsla och vördnad for genom kroppen. Hon tog ett djupt andetag, släppte ut en del av luften och lyckades få fram en fråga.

”Du är Messias.”

Först svarade han inte utan fortsatte att studera henne.

Tystnaden bredde ut sig i det oändliga. Sedan nickade han långsamt och allvarligt. Mörka lockar föll ner längs med kinderna som flytande eld.

”Jag vet varför du är här”, sa han med låg, mjuk röst.

”Du är inte den första som kommer med dina frågor, men jag tror att du blir den sista.”

Med långsamma steg gick han bort till ett av de glittrande svarta glasborden och satte sig på en av stålstolarna, slängde upp det ena benet över det andra och lutade sig tillbaka. Hon följde efter, drog tveksamt ut en stol och satte sig. På nära håll, under ljuset från lampan på väggen, var anletet slitet och åldrat. I det mörka håret fanns strån av silver. Men ögonen var som man alltid föreställde sig, ljusst blå och de hade en intensitet som

skulle sluka henne och vem som helst som såg in i dem för länge och djupt.

”Ganska äckliga om du frågar mig. Har aldrig gillat dem”, sa han och nickade.

”Inte gillat?”

”Stolarna och borden. Men de är lätta att torka av efter kvällen”, sa han med ett brett leende och blinkade med ett öga.

Orden var absurda och hon visste inte vad hon skulle svara på det. Hon försökte att besvara hans leende, men gjorde det stelt.

”Ehm...”

Han halade fram ett paket Marlboro och erbjöd henne.

”En cigarett?”

Hon stirrade på cigarettpaketet och sedan på honom.

”Nej tack, jag röker inte.”

”Inte? Det borde du.”

”Jag... Jag har aldrig rökt.”

”Inte. Det är gott och man är alltid sköt avslappnad med en cigarett mellan läpparna. Dessutom får man inte ringakta coolhetsfaktorn med att röka. Det ger en viss...

hum, air av att man liksom inte bryr sig. Hänger du med?”

”Ehm... Jo.”

”Och dessutom”, fortsatte han leende, ”vad spelar det för roll? Allt detta finns troligtvis inte kvar innan du hunnit få lungcancer.” Åter flinade han mot henne, höjde ögonbrynen och viftade med paketet. ”Inte?”

”Nej tack”, svarade hon åter.

Han nickade, tog ut en cigarett ur paketet och tände den. Drog ett djupt bloss och blåste ut. Tjock rök spred sig över bordet mellan dem.

”Mm... Så unga dam. Vad var det du ville?”

”Ville...”, hon tvekade inför mannen som satt mittemot. Han var inte alls som hon hade tänkt sig. Den ödmjukhet som hon hade känt när hon öppnade dörrarna och gick in i lokalen höll på att smulas sönder av hans nonchalans. Hon svalde och såg in i hans klarblåa ögon. Försökte finna något där inne som skulle ge henne mod. Något av det som hon hört så mycket om. Kärlek, ödmjukhet, värme. Men fann en mur av leende överlägsenhet. Trots det tog hon mod och öppnade munnen. ”Ja, alltså, det ser ut som

fan där ute...”, hon hejdade sig. ”Förlåt jag menade inte att svära.”

”Det är ok. Vill du ha något att dricka?”

”Ehm... Ja tack.”

”Ok vad? Vänta låt mig gissa. Något sötsliskigt som ni kvinnor gillar, White russian, San Fransisco?”

”Ehm... Nej tack. En öl går bra, om det är ok?”

Leendet låg kvar, men det dök upp något irriterad i ögonen. Han såg sig om och fixerade en kvinna med tjockt, svart hår borta vid baren.

”En öl och en stor grogg”, ropade han.

Barkvinnan nickade trött, sa något åt en blond kollega och pekade åt deras håll. Ölen och groggen serverades av den blonda kvinnan, en cirka trettioårig varelse, hårt sminkad med gröna ögon. Messias sneglade småleende på henne medan hon ställde ner glasen, greppade sedan sin grogg, tog en klunk och blottade perfekt, raka, men nikotingula tänder i ett brett leende.

”Nå unga fröken... Ställ din fråga.”

”Ok, jag ska”, hon drog djupt efter andan och ställde frågan hon burit så länge. ”Har du. Kan jag säga du?”

Han nickade och tog ett bloss från cigaretten.

”Ah, ok... Alltså... Jo... Människor lider? Överallt är det krig. Världen flödar över av droger. Varenda sekund sker det flera mord. Det är korruption. Politiker ljuger och massorna utnyttjas. Präster säljer frälsning i kyrkan, och den katolska kyrkan ska vi inte ens tala om. Det finns nog inget värre hyckleri. Dom rikare blir allt rikare och de fattiga blir allt fattigare. Sjukdomar, svält, terrorism och mycket, mycket annat.”

När monologen var klar andades hon ut och gav honom en frågande blick. Hans ögon smalnade och kinderna sögs in då han drog ett djupt bloss på cigarettens och blåste ut.

”Jag uppfattade inte frågan”, sa han slött.

Under ett par ögonblick tvekade hon och mötte bara hans blick.

”Ja... Eller... Du måste ju vara medveten om allt det här eller?”

Han nickade långsamt.

”Så, varför gör du inget?” fortsatte hon. ”Varför hjälper du inte världen? Varför hjälper du inte människorna? Jag menar i en värld som denna, med all teknik, med media och datorer. Du skulle kunna nå ut till

massorna i hela världen på några sekunder. Du är ju Jesus, Messias, vår frälsare.”

Blicken borrade sig in i henne. Borta var den insmickrande charmen som hon förs sett. Även det vackra leende hade slocknat. Utan att släppa henne med blicken lyfte han glaset mot munnen och slukade dess innehåll, stirrade ner på marlboropaketet, tog fram en ny cigarett, tände den på fimpen, tog ett djupt bloss, höll kvar och blåste ut tung tjock rök.

Ännu ett bloss på cigaretten, sedan borrade han åter blicken i henne. De blå ögonen glödde och strålade. Kraften som strömmade ur honom pressade henne bakåt och drog henne närmare på samma gång.

”Du ställer mig den frågan?” sa han samtidigt som han lutade sig lite framåt. ”Men du vet ju redan svaret. Ni hade er chans men ni sumpade den.”

”Hade vi?” viskade hon.

”Jag gav er chansen. Jag dog för er som du kanske råkat hört någon gång? Jag genomgick otroliga smärtor och plågades så ohyggligt svårt att jag tillslut dog. Jag tog på mig all er skit och då jag gjorde det så renade jag världen från all synd.” De blå ögonen smalnade och han

tog ett till bloss på cigaretten innan han fortsatte med skärpa i rösten. ”Och vad gjorde ni av det? Vad gjorde ni med er nyvunna renhet? Jo, ni fortsatte kriga, hora och mörda. Vet du vad unga fröken... I samma ögonblick som jag dog den där gryningen för så länge sedan, när chocken hade lämnat er, så sålde sig en kvinna för en bit bröd. Några sekunder senare stal en mördare ett liv. Alla strider och allt skit som för några ögonblick hade upphört då himlens son dog, tog vid igen. Inte ens en timme upphörd det. Tänk dig. Mord och hat gjorde inga undantag. Inte ens då guds ende son torteras ihjäl. Då jag torterades ihjäl.”

De perfekta tänderna blottades i en bitter grimas, ett horribelt, ironiskt leende. En tyngd lade sig i hennes bröst och hon lutade sig bakåt i stolen medan han fortsatte sin monolog.

”Så förstå detta unga fröken. Ni är körda. Det här är allt som finns. Ni valde att ha det så här. Du och jag och alla lever i den värld ni skapat.

Han skrattade med en bitterhet som var så påtaglig att hon kunde känna den som en fysisk kraft.

”Skaparen stack, drog, försvann, eller så tog han livet av sig för att han misslyckats så fatalt. Vad vet jag? Ärligt talat så bryr jag mig inte. Kanske borde jag också göra det. Försvinna eller ta livet av mig innan det är för sent.”

Monologen tystnade. Han tände en ny cigarett, drog in och blåste ut. Undertiden satt hon tyst och tom. Efter en stund harkade hon sig och öppnade munnen för att ställa en fråga. sig

”För sent? Hur menar du?”

”Huset faller, så att säga”, sa han med blicken på cigaretten mellan fingrarna.

”Så det är försent?”

De blå ögonen mötte åter ögon hennes blick och höll den fast ett par sekunder. Sedan lutade han sig än mer fram över bordet och förde ihop händerna så att fingertopparna rörde varandra.

”Vad vet jag”, sa han med ett litet leende, ”Men du... vet du vad? Ni kan ju alltid prova be.”

Det fanns ingen kärlek, värme eller ödmjukhet i blicken, endast bitterhet, förakt, arrogans och avsky. Långsamt, darrande, reste hon sig. De blå ögonen följde

Mikael Mansén

henne. Ho svalde och såg ner mot honom med en blick fylld av äckel. Det härjade ansiktet visade inget. Leendet och masken av perfektion var tillbaka. Med ena handen plockade han upp cigarettpaketet och höll det mot henne.

”Cigarett?”

Hon skakade på huvudet, vände sig om, gick genom baren, sköt upp en av de stora dörrarna, ställde sig på trottoaren och tog ett djupt andetag av den råa luften. Det var natt. Den regnvåta gatan speglade neonskyltar och gatlyktor. En vindstöt förde med sig höstkyla, skräp och löv.